

Ziemia przemawia szeptem z wnętrza materii

Mariola Balińska, Tomasz Krupiński,
Agnieszka Leszczyńska

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

Ziemia przemawia szeptem,
z wnętrza materii

ZIEMIA PRZEMAWIA SZEPTEM, ***z wnętrza materii***

Temat:

REZONANS o wrażliwych wibracjach i komplementarna RELACYJNOŚĆ , jako autorska interpretacja artystyczno badawcza, w kontekście twórczości **Tomasza Krupińskiego**.

Zarys ideowy:

Kuratorski projekt wystawy zbudowany jest wokół przestrzeni transcendentnej i instalacji site-specific – monumentalnych i zarazem ascetycznych w wyrazie obiektów artystycznych.

To odniesienie do medytacyjnych ogrodów suchego pejzażu zakładające kontemplacyjne „wejścia w głąb siebie”. Stworzenie miejsca intymnego doświadczenia, pomiędzy ciszą a obecnością. To poetyka niuansu, cielesności przestrzeni i dialogu „niższych szeptów”.

Symboliczne odczytanie głosu ziemi, jako tonu minorowego – głębokiego, niewerbalnego, duchowo obecnego. Wystawa jest refleksją nad wrażliwością przestrzenną i procesualnością obecnych w niej obiektów.

Uzasadnienie:

Wystawa wychodzi niczym „z wnętrza ziemi” działając na odbiorcę w niższych tonacjach: dźwięku, koloru, zapachu. Rezonuje z tożsamością. Kieruje uwagę ku regeneracji i pamięci. W opowieści o cyklu przemian zachodzących pod powierzchnią ziemi i ludzkiej skóry, pod warstwą znaczeń, opowiada o niedoskonałości, potrzebie wyciszenia i wrażliwym dotyku - wartościach istotnych w przebudźcowanej współcześnie cywilizacji zatracającej relacyjność. Duchowość materii wskazuje na potrzebę ponownego zakorzenienia.

Wystawa aktywuje ciało widza jako instrument odczuwania. Tworzy immersyjną instalację, w której odbiorca wchodzi w przestrzeń relacji. Odpowiada na potrzeby interaktywnej publiczności silnymi kadrami symbolicznej, głębokiej estetyki.

Opis:

Przestrzeń wystawiennicza podzielona jest na trzy strefy połączone symboliczną kładką. Stymuluje widza zmysłowym doświadczeniem interwału, oraz znaczącej dynamiki.

Przepływ energii inicjują obiekty opowiadające o wewnętrznych procesach materii: czarnego dębu, stali, miedzi, pigmentów i biominerałów. To sztuka delektowania się strukturą, harmonijnego wyciszenia i minimalizmu. Oparta na badaniu archetypów w kontekście żywiołów. Działająca na wielu poziomach percepcji, zarówno w warstwie emocjonalnej jak i intelektualnej.

Sala centralna opowiada o wzajemnie uzupełniającej się relacji figura/tło między: materią, ciałem a medium muzycznym. Ziemia, wysypana na podłodze, przemawia z ukrytych pod powierzchnią głośników autorską abstrakcją zdekonstruowanych dźwięków natury. Obiekty z czarnego dębu „wrastają” w architekturę z szacunkiem zapisanego w sobie czasu. Widz może zejść z kładki gołą stopą w rezonans ziemi w przestrzeń pomiędzy, która jest równie znacząca, co formy. Ten gest staje się rytuałem i elementem medytacji. W doznaniu komplementarnej kompozycji odbiorca widzi więcej, czuje intensywniej.

Sala lewa urzekając głębią koloru ultramaryny, prezentuje w poziomie obraz o pamięci miejsca. Zanurza w pigmenty utrwalone żywicą zapisując, również w miękkiej odkształcalnej powierzchni wokół, efemeryczność śladu obecności tu i teraz. Hipnotyzuje wyczuwalnym rytmicznym oddechem.

Sala prawa z lewitującą *Ławicą Stworzeń* to symboliczne „odbicie wewnętrznego światła” i organiczny, wyszeptany z głębi eksponatów dialog. Światło staje się symbolem bliskości drugiego, lekko wyprowadza pochylnią na zewnątrz.

Koncepcja odpowiada idei *In Minor Keys* poprzez stworzenie medytacyjnej przestrzeni rytmu i symbolicznych szczelin, spowolniających do bycia uważnym. Jako narzędzie refleksji, zdolne jest uchwycić uniwersalne doświadczenie potencjału pustki i pauzy wyczulając na głębokie doświadczenie czułości wobec relacji.

To wystawa, która uczy słuchać.

THE EARTH SPEAKS IN WHISPERS,

from within matter

Theme:

RESONANCE with subtle vibrations and complementary RELATIONALITY, as an original artistic and research-based interpretation in the context of Tomasz Krupiński's work.

Conceptual Outline:

The curatorial exhibition project centers on a transcendent space and site-specific installations—monumental yet ascetic artistic objects. Referencing meditative dry landscape gardens, it invites contemplative introspection. It creates a space of intimate experience, balancing silence and presence. A poetics of nuance, spatial corporeality, and the dialogue of “lower whispers.” The earth's voice is symbolically interpreted as a minor tone—deep, non-verbal, spiritually present. The exhibition reflects on spatial sensitivity and the processual nature of the included works.

Justification:

Emerging as if “from within the earth,” the exhibition engages viewers through lower registers of sound, color, and scent. It resonates with identity, evokes regeneration, and awakens memory. Through a narrative of transformation beneath earth and skin—beneath meaning—it speaks of imperfection, the need for stillness, and gentle touch: values neglected in today's overstimulated society that has lost its sense of connection. The spirituality of matter suggests a return to rootedness.

The exhibition activates the viewer's body as a sensing instrument. It creates an immersive environment where one enters a relational space. It meets the needs of an interactive audience through powerful scenes of symbolic, profound aesthetics.

Description:

The exhibition space is divided into three zones, linked by a symbolic bridge. It stimulates viewers through sensual experiences of interval and dynamic resonance.

The energy flow is initiated by objects narrating internal material processes: black oak, steel, copper, pigments, and biominerals. It is an art of savoring structure, harmonious calm, and minimalism—rooted in the study of archetypes and elements. It acts on multiple levels of perception—emotional and intellectual.

The central room explores the figure/background relationship between matter, body, and the musical medium. Earth scattered on the floor speaks through hidden speakers, emitting an abstract, deconstructed soundscape of nature. Black oak sculptures “grow into” the architecture, embodying the time within. Visitors can step barefoot off the bridge into the resonance of earth, into the meaningful in-between space. This gesture becomes a ritual and meditative act. In this complementary composition, the viewer perceives more deeply, feels more intensely.

The left room, bathed in deep ultramarine, presents a horizontal piece on memory of place. Pigments set in resin and in the soft, deformable surface around them capture the ephemeral trace of presence in the here and now. The room hypnotizes with its rhythmic, almost breathing aura.

The right room, featuring the levitating *Shoal of Creatures*, symbolizes the “reflection of inner light,” and whispers an organic dialogue from within the exhibits. Light becomes a metaphor for human closeness and gently guides the visitor outward along a slope.

The concept aligns with the In Minor Keys idea, creating a meditative space of rhythm and symbolic fissures that slow time, prompting attentiveness. As a tool of reflection, it captures the universal experience of emptiness and pause, attuning us to a profound tenderness in relationships.

This is an exhibition that teaches us how to listen.

1007